

2019 ADVENT

**Napi elmélkedések
2019. december 1-24-ig**

*A vasárnapi elmélkedéseket az
„Érted vagyok” folyóiratból vettük át.*

Bevezető gondolatok

Kezdődik az adventi időszak.

Jó ideje észrevehetően csökkennek a nappali világos órák és növekszik a sötétség. Egyre csak növekszik. Ha így haladunk tovább, egyszer csak nem is lesz világosság. Mindent elnyel a sötétség. Világosság, fény nélkül pedig alig elképzelhető az élet.

Állítsa már meg valaki sötétséget!

És láss csodát, Valaki meg is állítja. Ugyanaz a Valaki, aki az eget, a Földet, a Napot és a csillagokat alkotta. Nincs fékcsikorgás, nincs dübörgés. Észre sem vesszük. Karácsony környékén lassan, észrevétlenül fordul a folyamat és előbb a világos másodpercek, majd a világos órák kezdenek növekedni.

Az évszakok ritmikus váltakozása minden évben ismétlődik. Évmilliárdok óta.

Néha úgy érezzük, az emberi lelkekben is növekszik a sötétség. A jóakarató embereknek sokszor volt ilyen érzése a történelem folyamán. Jó kétezer éve semmi látványos esemény nem történt. Egészen hétköznapi történés, hogy megszületik egy kisbaba Betlehemben. Még utána is évtizedekig semmi különös. Ki figyel fel egy jelentéktelen kis nép körében tevékenykedő vándortanítóra? Még arra is kevesen, mikor keresztre feszítik. Pár száz év elteltével, viszont egyre többen emlegetik azt a bizonyos betlehemi születést. Annyira, hogy a vándortanító által indított „mozgalom” (Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket!) világvallássá szélesedik. És azóta a lelkekben csökken a sötétség és növekszik a világosság? Nem tudok határozott igenel, vagy nemmel válaszolni. Azt tudom, hogy bennem, benned növekedhet, ha a jézusi mintát követjük, és ha bennünk növekszik, van remény, hogy a világ is világosabb lesz. Ebben segítsenek naponta testvérbarátaink elmélkedései, gondolatai!

Balogh Laci, Debrecen

A füzetet díszítő rajzok Rácz Zoltán debreceni építész munkái.

Készület virrasztással

Felszólítással kezdődik a mai evangélium: Virrasszatok! Mondhatnánk jó tanácsnak, de utasításnak is. Mit is takar ez a szó? Aki virraszt, az szándékosan nem tölti az éjszakát alvással. Valami okból, valami céllal ébren marad.

Bizonyára ti is virrasztottatok már. Ha az én virrasztásaimra gondolok, nehezen átélhető élmények jutnak eszembe. Aggódás, feszültség, kétségbeesés, bizonytalanság, félelem, bánat, szorongás, tehetetlenség, fáradtság, készülődés, várakozás. Ezek a szavak cikáznak bennem.

Ha tétlenül virrasztunk, az talán még nehezebb. Tevékenyen minden sokkal könnyebb. Noét említi az írás. Hát ő nem tétlenkedett. Figyelt, hallgatott, felismert dolgokat – és tettekké formálta felismeréseit.

A készületek nem hiábavalók. Az egyházi ünnepek előestéjén is szokás virrasztani, hogy méltón várjuk az ünnepet, de mindenki megélhette már saját családjá ünnepének előkészületeit, minden fáradalmával, nehézségével, örömevel együtt – és bizony ilyenkor is előfordult, hogy alvás helyett a tevékeny virrasztás várt ránk. De egy biztos, hogy azok az események, amelyekre kellőképpen fel és elő vagyunk készülve, nagyobb hatással vannak ránk. Amiért teszünk, amit közel engedünk magunkhoz, amit átélünk, amiért virrasztunk, az megérint minket. Fájdalommal vagy örömmel – esetleg mindkettővel. És az is biztos, hogy mindenből tanulhatunk, fejlődhetünk, alakulhatunk, jobba válhatunk.

És virrasszunk, mert aki kitart a sötétben, az a világosság eljövételét is látja. Az új nap, az új lehetőségek, a felismerés és a megújulás kezdetét.

Legyünk tehát éberek, hogy méltón készülhessünk az ünnepre, hogy közel engedjük magunkhoz a Jóistent, az embertársainkat, szánjunk időt a csendre, figyeljünk, hallgassunk, és gyakrabban üljünk Mesterünk lábához – a jobbik részt választva!

Pappné Márta, Székesfehérvár

„Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj.”

A szentáldozás előtt akárhányszor meghatódott, őszinte szívvel mondjuk el a századostól átvett szavakat. Alázattal átérezzük, amire készülünk: befogadni Jézust! Ha nem is vagyok méltó, Jézus szállást kíván venni nálam...! Talán nagyon is érezzük, hogy mennyire felelősségteljes ez a befogadási aktus.

Advent első napjaiban különösen is fontos, hogy végig gondoljuk: Jézus érkezésére készülünk. A helyes önismeret kialakítása, őszinte Isten felé fordulás, a bűnbánat kimondása Isten és embertársaink felé - mindez a kezdete Jézus befogadásának. A mai első gondolat indítson el ezen az úton.

Az evangéliumi százados hite elismerést nyert Jézustól. Jézus elvárta a hitet ahhoz, hogy gyógyítani tudjon. Hinnem kell magamban, hogy képes leszek az életem jobbítására meghozott elhatározásomat /remélhetőleg van már ilyen!/ megvalósítani. Hinnem kell, hogy nem vagyok egyedül szándékom elérésében – nem tudom miként – de az Úr segít elhatározásomban. Tudom, hogy a hit: a Mennyi Atyába vetett bizalom, amely megszabadít félelmeimtől, görcseimtől. Nyitottá tesz Isten felé, és a napi események folyamában mindenkor érezhetem, érzem közelségét. A kitartás és a magabiztos hit a „siker” záloga.

De jó lenne, ha úgy telnének hétköznapjaim, hogy meghívom Jézust, legyen velem! Majd egész nap úgy élnék, hogy szavaimból és tetteimből krisztusi szeretet sugározzon.

Horváth Józsi, Tata-Táska

„Az Úr lelke nyugszik rajta”

Miután a hetvenkét tanítvány nagy örömmel visszatért Jézushoz a hirdető körútjáról, Jézus nagy hálával dicsőítette az Istent. Boldoggá tette, hogy terjed az Ország, és hogy a tanítványok megértették, amit kért tőlük és nemcsak megértették, hanem tették is, amit csak tudtak. Jézus Őket is boldognak mondja, hiszen amit tettek - gyógyítottak, hirdették, hogy elközelgett Isten Orzága – Isten nevében tették, ezért feliratik a nevük a mennyben.

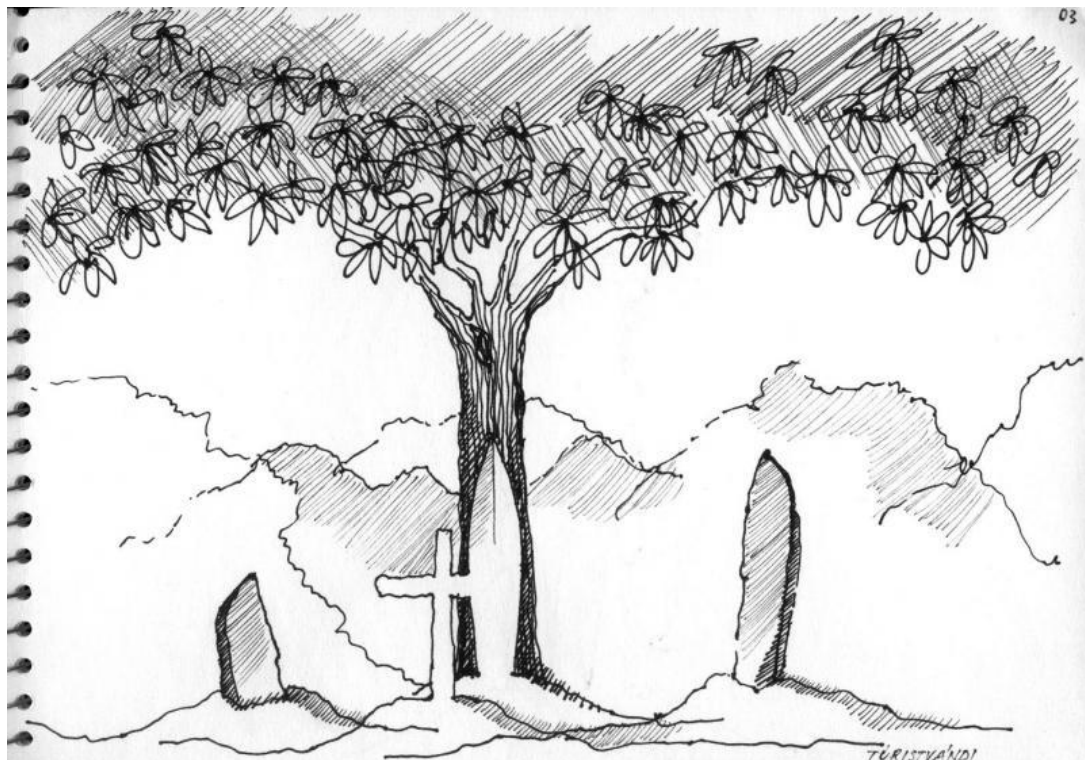
Mi miben leljük örömünket?

Vajon mi mennyire örülünk és adunk hálát Istennek, hogy megismertük Őt és vele együtt Jézust?

Vajon ez a megismerés indít-e arra, hogy továbbadjuk az örömhírt, vagy megtartjuk magunknak?

Örömünk kifejezéseként mit teszünk másoknak, másokért?

Aczél Géza Halásztelek

Ti adjatok nekik enni!

Olyan képzetem van, hogy Jézus engem/ minket, ma élő tanítványait szólít meg/fel.

Jézus a tanítványokkal elvonulna, de a néptömeg követi. Az emberek mindenféle bajukat magukkal viszik és gyógyulást várnak. **Jézustól.** Éhesek a jó szóra, a tanításra is. Jézus segít nekik, és eljön a pillanat, amikor már a testük is éhes. Messzi a város, nem lehet újabb élelmiszert beszerezni.

Ti adjatok nekik enni! És előkerülnek a tarisznyákból a kenyérek, a halak. Jézus ebben is segít. És mindenki jóllakik. Ahhoz, hogy ez megtörténjen **mindenkinek** meg kellett tennie azt, amit tudott.

Jézus ma is szól, **Ti adjatok nekik enni!**

Isten úgy teremtette meg a világot, hogy abban minden, **a megoldás is benne van.** Az éhség legyőzése, a magány legyőzése, a békesség teremtése. Isten bízik bennem, mert tudja, hogy képes vagyok (vagyunk) rá az **adottságaimmal,** csak élnem kell vele. Nekem is meg kell tennem, amire képes vagyok! Lássam meg a rászorultságot, hiszen olyan jó dolgom van! A bolygónak azon a részén élek, a népességnek ahhoz a részéhez tartozom, amelyik nem ismeri az éhezést. Felelős vagyok a másik emberért. **Én is, TE is tudunk adni!**

Te mit teszel az éhség megszüntetéséért?

Találtál már olyan embert, szomszédot, munkatársat, távolabb élőt, akinek megjobbítod az életét egy mosollyal, egy karéj kenyérrel?

Adsz-e jó szót, **hitelességet,** hogy hihessünk a mában, a holnapban?

Keresed-e a lehetőséget, ha most még nem látod a tennivalót?

Mit teszel ma?

Adj Uram, elegendő erőt és találékonyságot, hogy ne szégyenkezzek, amikor eléd állok!

Amen.

Aczél Mártyi, Halásztelek

Bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kősziklánk mindörökre

Mert mindenki, aki hallgatja ezeket a szavaimat és követi azokat, hasonló az okos emberhez, aki a házát sziklára építette. Szakadt a zápor, jöttek a folyamok, fújtak a szelek és neki-zúdultak a háznak. De az nem dőlt össze, mert az alapjait sziklára rakták (Mt 7, 24-25).

A lelke mélyén valahol minden ember vágyik a biztonságra. Ebben a kaotikus világban, ahol olyan nagy "ál-szabadságban" élhetünk, hogy már minden bizonytalanná vált körülöttünk, ahol olyan házasságok, családok és életek mennek tönkre, akikről "soha nem gondoltuk volna", talán egyre jobban vágyunk a biztonságra.

Miközben sokszor csak úgy sodródunk az árral, a világgal, kapálózva keressük a biztos pontokat az életünkben, amikbe viharok és nehézségek idején belekapaszzkodhatunk. Valami olyasmit, ami valódi biztonságot, útmutatást, erőt és megnyugvást ad.

De vajon mi vagy ki a "biztos pont" az életünkben?

Egyáltalán biztos, hogy az olyan biztos?

Amikor azt gondoljuk, hogy velünk minden rendben, amikor minden olyan szép és jó, akkor "elvagyunk a langyos vízben langyos hittel" a sokszor saját magunk és a világ által gyártott "biztos pontokkal" az életünkben.

De mi van akkor, amikor egy szempillantás alatt, látszólag akár egyik napról a másikra összedől életünk kártyavára, szinte minden, amit addig biztosnak hittünk bizonytalanná válik?

Isten csodálatos ajándéka, hogy mindezekről úgy írhatok Nektek, hogy átéltem, saját bőrömön megtapasztaltam azt, amikor azt sem tudtam, hogy lesz-e egyáltalán holnap, vagy ha lesz tovább, akkor az hogyan lesz? Amikor az addig olyan fontosnak hitt dolgok, egy pillanat alatt teljesen szertefoszlottak és kiderült róluk, hogy mennyire lényegtelenek...

Egyetlen dologban mégis biztos voltam, talán biztosabb, mint bármikor.

Ez pedig a hitem.

A hitem abban az Egyetlen egy Valakiben, aki a körülményeink, a viharaink ellenére tegnap, ma, holnap és örökké ugyanaz.

Az Egyetlen, aki valódi biztonságot, erőt és megnyugvást ad.

A hitem Jézus Krisztusban, a személyes Megváltómban, akinek 5 évvel ezelőtt a kezébe adtam az életem, a múltam, a jelenem, a jövőm, és aki kijelentette nekem, hogy megváltott gyermekeként az Ő kezében vagyok.

Nem létezik Nála biztosabb pont, Nála biztosabb kőszikla és a benne való személyes hit ajándékánál nagyobb kincs és ajándék!!!

Mi vajon elmondhatjuk-e őszintén, hogy az Úr a "biztos pont" az életünkben?

Juhász-Balogh Sára, Fót

Azon a napon a vakok szemei látni fognak

Ennek az evangéliumi szövegrésznek az egyszerűsége ragadott meg. Olyan, mintha minden gyógyító találkozás – történet vázlata lenne.

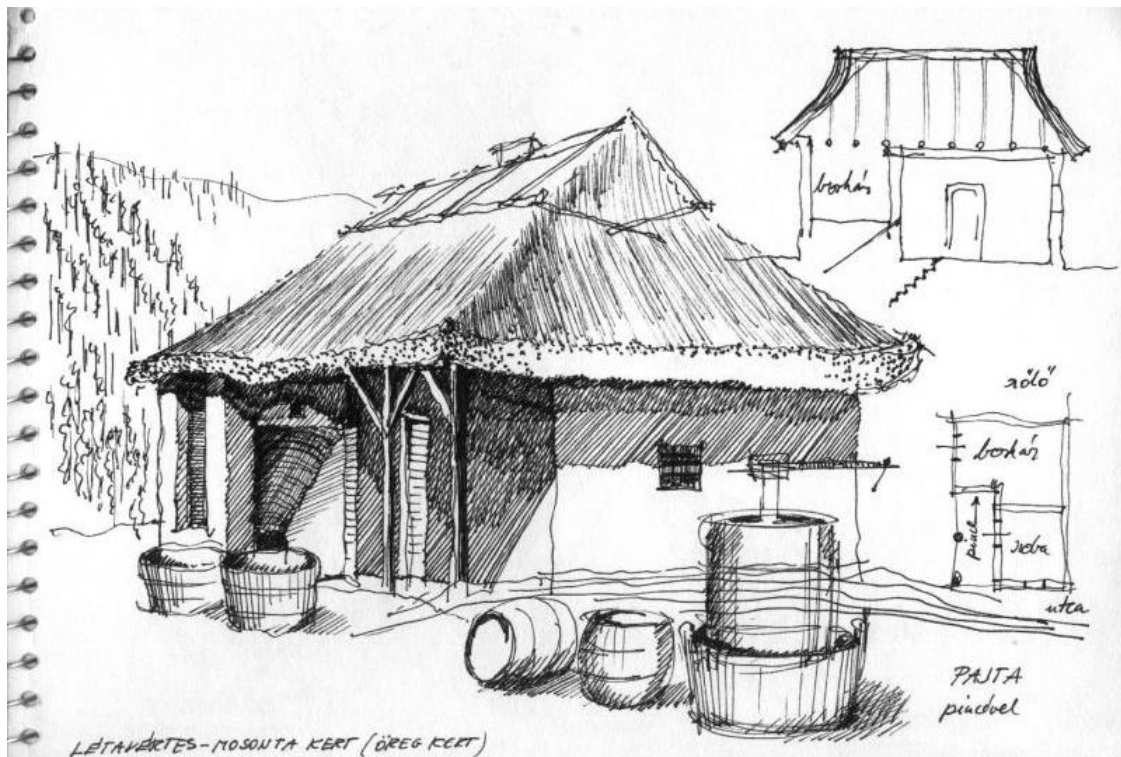
- Van két vak ember, akik lelkükben döntésre jutottak: a látók életét szeretnék élni.
- Megragadják a lehetőséget és megkérik Jézust, hogy segítse őket hozzá a kívánt változáshoz.
- Külön figyelmét, irgalmát kérik, hiszen nincsenek egyedül, sokan élnek ilyen fogyatékkal, miért pont őket gyógyítaná?
- Nem hagyják magukat eltávolítani, még a magánlaksértés rizikóját is felvállalják.
- Makacsul bíznak benne, hogy Jézus az ő emberük: Kérdésére válaszuk határozott igen.

Nincs hezitálás..., nincs kételkedés..., nincs elbizonytalanodás.

Szándékuk tiszta és egyszerű, mélyen emberi. Jézust sem érdekli más, mint az hogy a kapcsolódás, amelynek mindig meg kell lennie, beteg és gyógyító között létre jött-e.

Érdemes átgondolni, hogy mi tudjuk-e kéréseinket ilyen tisztán, egyszerűen Jézus elé tárni. Ha nem, mi akadályoz benne? (előfeltételezések, félelmek...)

Orbán Józsi és Ági, Felsőzsolca

„Megkegyelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz.”

A ma embere is éppolyan elcsigázott, kimerült, mint amilyenek Jézus látta kora emberét. Elborítanak a tennivalóink, lótnak-futunk magunk támasztotta bajok miatt, belefáradunk sokadrendű feladatainkba. Fölösleges célokat tűzünk magunk elé, s közben lelki egyensúlyunk, a környezetünkkel, Istennel, az emberekkel és a természettel való harmonikus kapcsolatunk elvész. Megállunk-e és szembesülünk naponta hiábavalóságainkkal? Hisz Jézus a pásztor nélküli nyájhoz jött; de az kevés, hogy tőle várjunk a gyógyulást. Sőt, a jézusi embernek nem elég a saját életét rendezni a szeretettörvény szerint. Nem is sikerül egyedül, úgy átszövik életünket kapcsolataink az embertársainkkal. Magunk is úgy gyógyulunk, erősödünk, ha mások testi-lelki bajait orvosoljuk. Jézus óriási föladatara küld minket és meghökkenítő hatékonysággal ruház föl minket.

Milyen távol vagyunk ettől... valami nagy hiba van bennünk! Nyilván Benne való hitünk, s vele saját lelkierőnk is borsószemnyi... Tetteink nem jelek, szavaink hiteltelenek, személyiségünk nem meggyőző mások számára. Megfáradt a lelkesedésünk, pislákol bennünk a tetterő tüze. Nem érezzük sürgetőnek, hogy a mennyek országa közel van.

Mit tettem ma hitem erősítéséért? Ima, fohász, elcsendesedés, tanulás?

Észrevettem rászorulókat, ápoltam valaki testi-lelki baját? Gondoztam lényegileg a rám bízottakat?

Tudok a pusztai fizikai enyhülésnél többet nyújtani az elesetteknek? Legalább figyelmet, jó szót, imát?

Nő bennem az érzékenység mások megsegítésére, vagy a magam nehézségei elnyomják ezt? Fejlődöm, vagy elsatnyul a segítőkészségem?

A szenvedő, emberré lett Jézust látom a rászorulóban? Ingyen adom, amit tudok, vagy visszavárok hálát, viszonzást?

Benyhe Zsuzsa, Budapest

Szentlélekkel és tüsszel

„Ne gondoljátok, hogy hivatkozhattok arra: Ábrahám a mi atyánk! – mert mondom nektek: tud az Isten ezekből a kövekből is fiakat támasztani Ábrahámnak” (Mt 3,9).

Bizony, sokszor hivatkozunk az Atyára, és Jézusra, a szerető Istenre, és a megváltó Krisztusra, és abban bízunk, hogy Ő – bármilyenek vagyunk is – majd csak megment bennünket. Vagy legalább az áldott emlékű Totyával azt mondjuk: Majd „Mariska” az oldalajtón beenged bennünket is az igazi Isten Országába. Pedig Keresztelő János itt világosan fogalmaz: ha mi nem térünk meg, majd más követi Jézust, tud ő a kövekből is tanítványt nevelni.

Tehát végignézzük magunkon: Vajon meg vagyok-e kereszteleve Szentlélekkel és tüsszel, ahogy ezt János ígéri Jézus tanítványaira, követőire vonatkozóan? Igen, ha ez látszik az életemen, különben – ha nem látszik rajtam – bátran bejelölhetem a „nem”-et. Bár Szent Pál a rómaiaknak írta, de ránk is igaz, hogy Keresztelő Jánosnak ezeket a szavait az okulásunkra írták le. Az igazi kérdés az, hogy miképpen lehet a Lélekkel, és tüsszel megkeresztelkedni, más szóval istenélményt megtapasztalni?

Ezt sajnos nem lehet a neten megrendelni, sokkal nehezebb és fáradságosabb folyamat elérni. Általánosságban azt lehet mondani, hogy aki keresi az Istent, de tényleg nagyon keresi, mindig, és mindenhol Őt keresi, azzal előfordulhat, hogy Isten megtalálja őt. Ahogy Ady írja: „csöndesen és váratlanul átölelt az Isten”. A nehéz és fáradságos folyamat tartalmazhat például olyan elemeket, mint adás a rászorulóknak, segítség az elesetteknek, békeességteremtés, gondban levés mások Jézushoz vezetéséért, közösség egybeszeretése, szolgálata, család, gyermekek nevelése, szolgálata, mások tanítása, gyógyítása. És itt elsősorban nem a hivatásból, fizetségért végzett tevékenységekre gondolok.

Kimondható, hogy mindezekből, ami könnyen megy, és nem igényel sok erőfeszítést, lemondást, küzdelmet, az kevésbé emel Istenhez. Azt is kimondhatjuk, hogy amit már valaki megköszönt, meghálált, nem biztos, hogy Isten külön meg fogja hálálni. Különösen, ha magam dicsértem meg magam, akkor nem tud velem mit kezdeni.

Ezen a rögös úton jobban eligazodhatok, kevesebb vargabetűt járok be, ha találok valakit, akiben megbízok, és életem fontos kérdéseiben kikérem a tanácsát, sőt hallgatok is rá, például egy barátot, egy jó ismerőst, de lehet az akár egy lelki vezető vagy gyóntató, de elsősorban házastárs, szülő, testvér. Ez mindenképpen nagy segítség lehet, de egy bizalmas társ, akire hallgatok, az élet minden dolgában nagyon jól jön, nemcsak az Isten keresésében, sőt a hiánya néha akár végzetes is lehet. Tehát ha azt szeretnénk, hogy közelebb kerüljünk Isten Országához, akkor lelkiismeretvizsgálatot, bűnbánatot kell tartanunk, mint azt János a lelkünkre kötötte.

Istenem, segíts, hogy tudjak magam körül és magamban csendet teremteni, és őszintén, figyelemmel tudjak a csendben hozzád fordulni!

Singer József, Székesfehérvár

„Üdvözlég, kegyelemmel teljes!”

Máriát az emberek szülöttei között a legtisztábbnak, ártatlannak, büntelennek tiszteljük. Az angyal köszöntő szavai azonban arra is utalnak, hogy ez az Istennek tetsző élet nem egyedül az ő érdeme, az ő erőfeszítéseinek gyümölcse, hanem kezdettől elárasztotta őt Isten kegyelme. Kiválasztotta Isten arra a csodálatos feladatra, hogy Jézus anyja legyen.

Amikor a szeplőtelen Szűz Máriát az Egyház példaképnek állítja elénk, megkérdezhetjük magunktól, hogy vajon van-e párhuzam az ő élete és a mi életünk között.

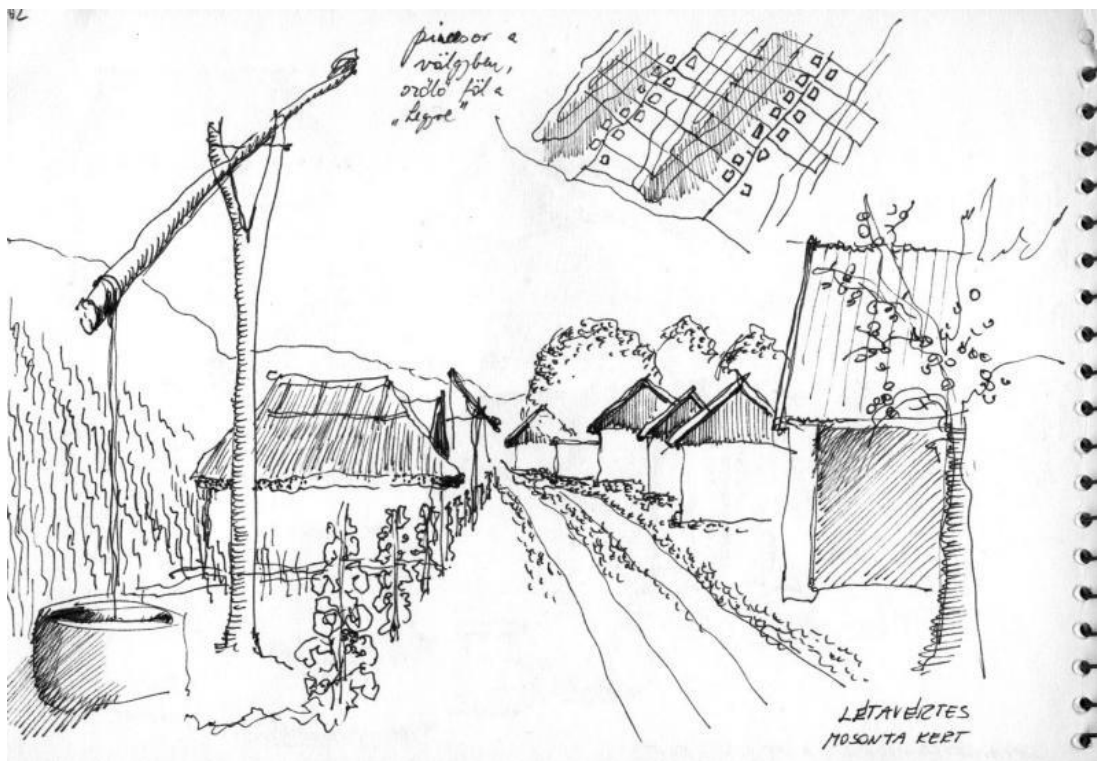
Nézzük, mit mond erről az olvasmány és a szentlecke!

A Teremtés könyve az ember eredeti ártatlanságát vetíti elénk, ami legalábbis azt biztosan jelenti, hogy az embert, akit Isten a maga képére alkotott, tisztának, büntelennek szeretné látni. Pál pedig kifejezetten arról beszél, hogy már a teremtés előtt kiválasztott minket, hogy „szentek és feddhetetlenek” legyünk előtte. Szeretett Fiában felkarolt minket, hogy fogadott fiaivá legyünk.

A mai ünnepen csodálkozunk rá a „kegyelemmel teljes” megszólításra! És ez nem csupán Máriára vonatkozik! Mindannyiunk életére igaz, hogy Isten elhalmozott minket kegyelmével, mielőtt még bármit tettünk volna érte. Vegyük ma számba, elevenítsük fel, és adjunk hálát azokért a lelki élményekért, találkozásokért, eseményekért, melyek Isten szeretetét, közelségét, áldását és hívását közvetítették számunkra! Így tudunk életünkben mi is, Máriához hasonlóan egykor igent mondani arra, amire meghívást kaptunk.

És ma, ezen az ünnepen újra megerősíthetjük ezt!

Csíky Lajcsi, Budapest

„...Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszen e kicsinyek közül!”

Izaiás próféta csodálatos képpel próbálja leírni Isten gondoskodó szeretetét. A Vigasztalások könyvének is nevezett részben olyan pásztornak rajzolja meg, aki karjára veszi, ölében hordozza bárányait, és nagy gonddal vezeti a juhokat. Máté ezt a törődést azzal tetézi, hogy az egy elcsatangolt bárányért is otthagyja a többi. Ilyen irgalmas, értünk gondban lévőknek mutatta meg nekünk Jézus az Atyát!

Izaiás felé elhangzik a mai részben a felszólítás: „Hirdesd: Nézzétek, a ti Istenetek!” Megkérdezhetjük magunktól, hogy amikor Istenről beszélünk, ilyennek látatjuk, mutatjuk őt?

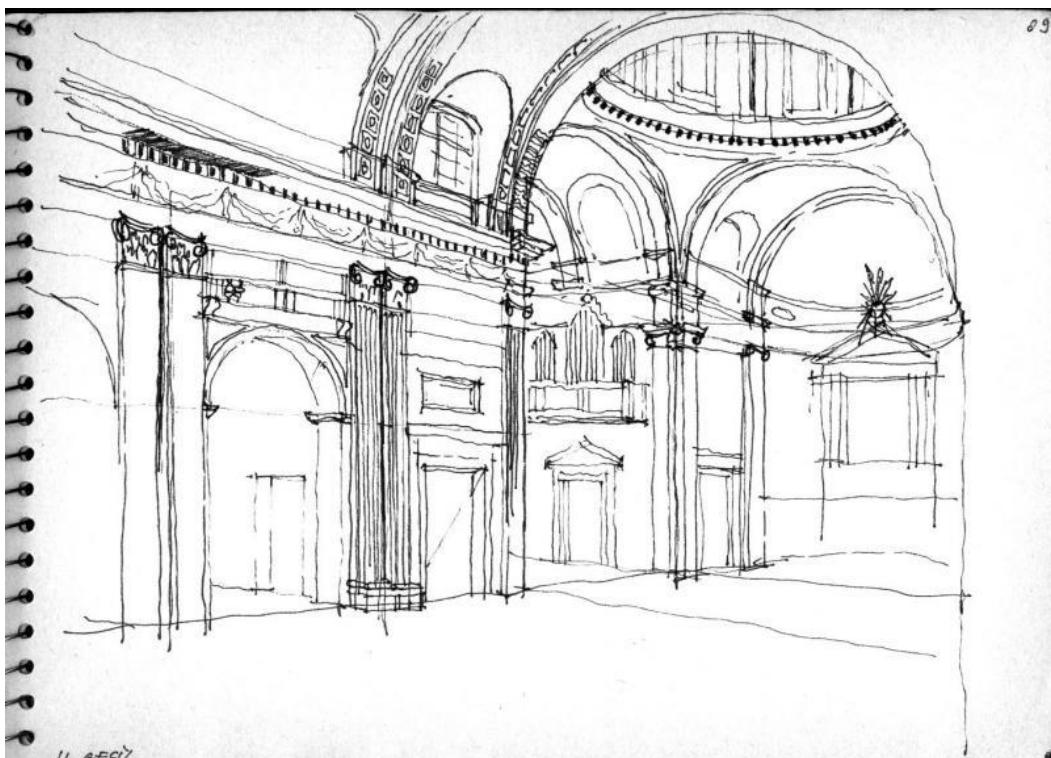
Ebből fakad az a kérdés is, hogy mennyire próbálok én is hasonló lelkülettel viselkedni a „kicsinyekkel”.

Új felismerés volt számomra, hogy hol is helyezkedik el Máté evangéliumában az eltévedt bárányról szóló példázat. Előtte a kicsinyeket bűnre csábítókra és botrányt okozókra kiált „jaj”-t Jézus, utána az ellenünk vétő testvérrel szembeni viselkedésmódra ad útmutatást.

Mindhárom rész arra figyelmeztet, hogy maximális törődéssel forduljak a körülöttem élők, családtagjaim, a velem közösségben lévő testvérek felé. Legyen alapvető törekvésem annak keresése, hogyan segíthetem őket Jézus felé. Legyek tudatában annak, hogy rossz példával, botrány okozásával vagy bűnre csábítással rossz útra vezethetem őket, és ők lehetek eltévelyedésüknek. Ha testvérem vétkezik ellenem, szeretettel végig járom a Jézus által javasolt feddés útját? Ha valakinél bűnt, hibát látok, botránkozás és megszólás helyett őszintén mellé állok, és segítek neki változni?

Mindennap jó lenne felszítani magamban a szándékot: „Nem akarom, hogy egy is elveszen a rám bízottak közül!”

Csikyné Edit, Budapest

Akik az Úrban bíznak, erejük megújul

Az Atyához szóló imát követően, Jézus újra az emberekhez fordul, de szavai már nem csupán a jelenlévő hallgatóságnak szólnak, hanem minden embernek, aki tiszta szívvel keresi Istent, és vágyakozik az örök életre.

Ezt mondja:Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradtak vagytok és terhek alatt görnyedtek: én felüldítelek titeket!

Ezt követően az ő igájának a felvételéről beszél. Tudnunk kell, hogy a zsidók a törvény megtartását igahordozáshoz hasonlították.

A hívő zsidó embernek vállalnia kellett, hogy hordozza a törvény igáját, terhét.

A szóhasználat ugyanakkor utalás arra is, hogy a farizeusi aprólékos törvényt magyarázat megnehezítette, olykor szinte lehetetlenné tette a törvények megtartását

Jézus az ószövetségi törvénnyel szembeállítja az Ő parancsát, azzal ő nem akar senkire sem felesleges terhet róni.

Jézus követése és az ő parancsai szerinti élet a lélek nyugalját eredményezi.

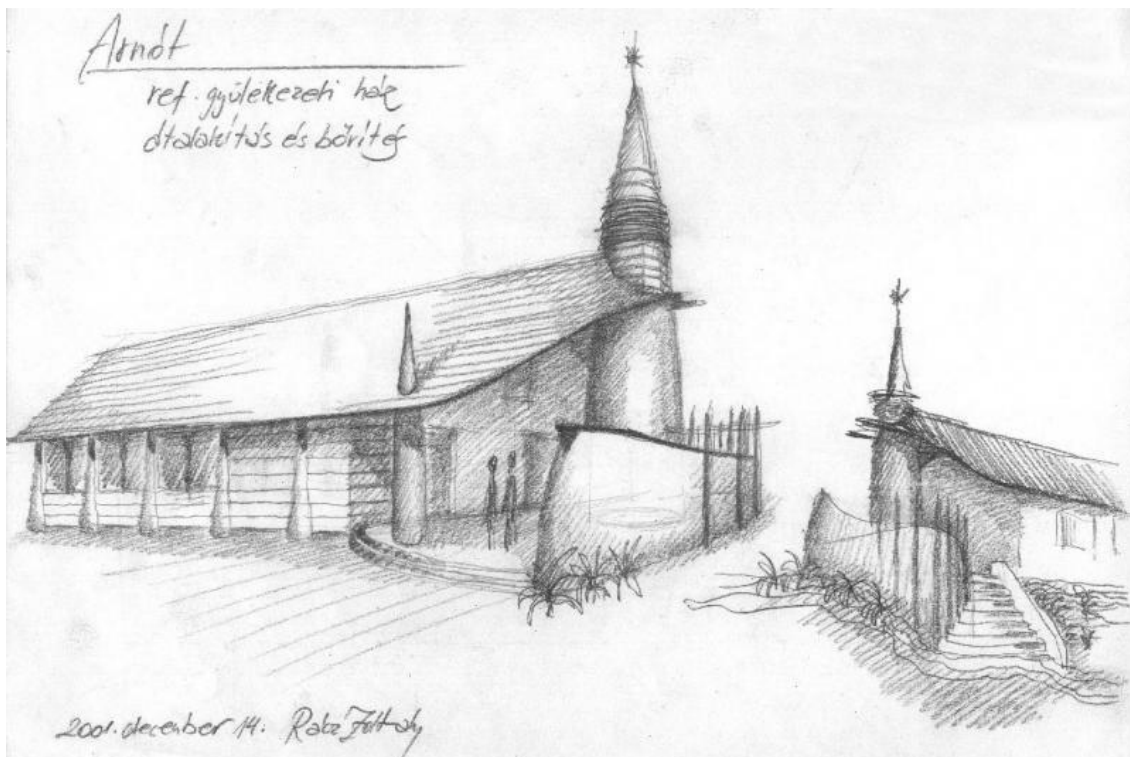
Fogadd szívesen Uram dicséretedre való vágyódásomat, Kérek minden hívőt, hogy velem együtt dicsőítsen téged!

Kéthelyi Marika, Budapest

Én megsegítelek - így szól az Úr, a te megváltód

Mi másra lehet szükségünk mai, civilizált, rohanó világunkban, - amely ránk erőltet számos lélekölő tevékenységet és gondolatot, - mint Izajás könyvéből az idézet: „Mert én vagyok az Úr, a te Istened, aki megragadom jobbodat, és így szólok hozzád: „Ne félj, én megsegítelek!...” Nem azt üzeni, hogy „...megint elbuktál, hibáztál, vétkeztél, ezért lesz néked...”, hanem a kezét nyújtja, sőt megragad, ha úgy tetszik: kiragad bennünket a hétköznapi taposómalmából, a munka-otthoni teendő-kétfenntartás Bermuda háromszögéből. Kevesebb, mint két héttel a Szenteste ünnepe előtt, még mindig érdemes elgondolkodni: tettem-e ezért a felajánlott segítségért? A szülők tudják, ha a gyermek durcásan hátra csapja, elrántja a kezét, milyen nehéz azt megragadni, hogy az úttesten való átkelésnél vigyázhassunk rájuk, vagy a kísértést jelentő édességes pultot el tudjuk hagyni a boltban. A mi Urunk - ígéretének megfelelően - felnőttként, szabad akarattal rendelkező személyként kezel bennünket, így nem fog erővel a kezünk után kapkodni. De kell-e Jézusunk születésénél felemelőbb jele annak, hogy: íme, itt a segítő kéz?! Rajtam áll, hogy elfogadom-e, és gyermeki tisztasággal kérem: Uram segíts, ne hagyd, hogy elengedjem segítő karod, ne engedd, hogy elforduljak tőled!

Ekler Attila, Érd

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra

Egy alkalommal így szólt Jézus a néphez: „Kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonlít a piacon tanyázó gyermekekhez, akik odakiáltják pajtásaiknak: „Furulyáztunk, de nem táncoltatok. Siránkoztunk, de nem zokogtatok.” Eljött János. Nem eszik, és nem iszik; azt mondják rá: „Ördöge van.” Eljött az Emberfia. Eszik-iszik, és azt mondják rá: „Lám, a falánk, borissza ember, a vámosok és a bűnösök barátja!” Az Isten bölcsességét azonban művei igazolták.”

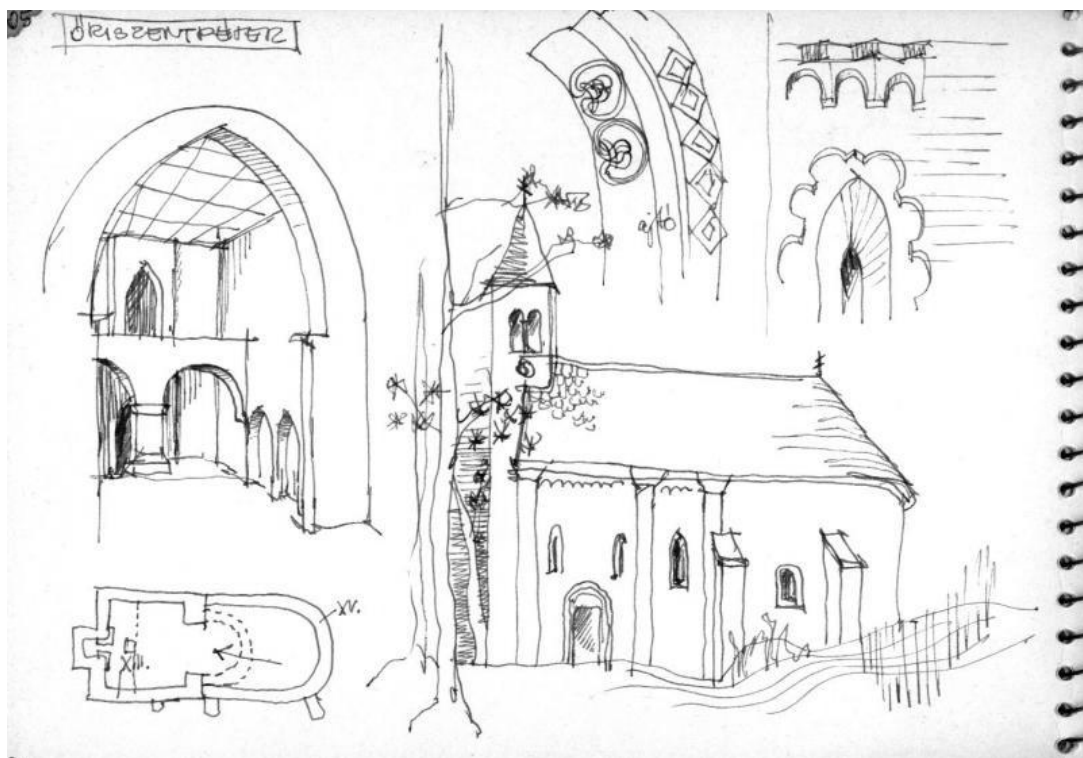
A szentírástudósok vélekedése szerint talán egy korabeli gyermekjáték mondókáját idézhette Jézus ezekkel a szavakkal. A talányos kijelentés egyaránt vonatkozhat Keresztelő Szent Jánosra és Jézusra is, illetve az ő küldetésük eredményére. Keresztelő Szent János a prófétákra jellemző határozottsággal és keménységgel lépett fel. Feladata volt, hogy a Messiás előhírnökeként bűnbánatot hirdessen. Sokan hallgattak rá, de akadtak olyanok is, akik nem ismerték fel személyében az Isten emberét és nem fogadták el, hogy általa Isten figyelmezteti őket. Jézus is átélte a hasonló eredménytelenséget, bizony voltak sokan, akik elutasították Jézus személyét és nem fogadták el tanítását. Kortársait Jézus azokhoz a korábbi nemzedékekhez hasonlítja, akik elutasították a prófétákat és kétkedve fogadták mindazt, amit általuk Isten üzent az ő népének. Az ő szava, beszédstílusa sokkal szelídebb volt a próféták és Keresztelő János szavainál. Tanítása igazi örömhírként hangzott, de mégsem fogadta el mindenki ezt a szabadságot hozó, lelket felemelő tanítást.

Vajon a mi nemzedékünk hogyan fogadná őt? Vajon én hogyan fogadnám őt?

Van olyan igazság, amely meghatározza utamat? Észreveszem utam folyamán az isteni jeleket? Felismerem-e embertársamban az Isten küldöttét?

Karácsonykor Jézus újra eljön közénk. Elutasítjuk vagy befogadjuk Őt?

Frank Tibor, Érd

Illés ismét eljön

1 Ászáf zsoltára. Ó, Isten! Pogányok törtek örökségedre, meggyalázták szent templomod, romhalmazzá tették Jeruzsálemet.

2 Szolgáid holttestét az ég madarainak adták eledelül, híveid testét a föld vadjainak.

3 Úgy ontották vérüket Jeruzsálem körül, mint a vizet, és nem temette el őket senki.

4 Csúffá lettünk szomszédaink előtt, környezetünk gúnyol és kinevet.

5 Uram, meddig tart még haragod? Meddig lobog tűzként indulatod?

6 Töltsd ki lángoló haragodat a pogányokon, akik nem ismernek téged, az országokon, ahol nevedet nem hívják segítségül!

13 Mi pedig, a te néped, legelődnek nyája, örökké magasztalunk téged. Nemzedékről nemzedékre mondunk dicséretet neked.

Apokaliptikus kép!

Ezen néhány sort alkalmaznám természetesen **átvitt** értelemben a **mai** helyzetünkre.

Nem akarok politizálni, nem ez a célom. **Nem állok egyik politikai oldalon sem.** A célom az, hogy ismerjünk magunkra. **Hiszen hasonló helyzetek ismétlődnek évezredek óta.**

Tehát a fent említett sorok ismerősnek tűnnek ma is, amikor a két politikai oldal egymásnak feszül a hatalom birtoklása érdekében. Pocskondiáznak, hibáztatnak, égbekiáltó bűnöknek titulálnak emberi tulajdonságokat. Mindenki úgy tesz és fogalmaz, mintha önmaga nem lenne hibás, hanem patyolat tiszta és a valóság csak a saját elmondásában lenne helytálló. József Attila szerint kellene tenni: „Az igazat mondd, ne csak a valódit”

1 Szakasz alapján már várom, hogy az ellenzéki polgármesterekről kiderül ez.

2-3 Szakasz személyi garnitúra csere.

4 Az EU-ban ma is megtörténik.

5-6 Az ellencsapás elvárása.

13 Hála, ha megteszed az ellencsapást.

Nos, ezek jutottak eszembe erről a zsoltárról.

Amit inkább követnék és elvárnék magamtól és másoktól, - legalább most az Adventben:

- A másik természete és véleménye értékrendjének mélyebb megismerése.
- Türelem.
- Jóra való törekvés és a jótett.
- Bizalom a másokban
- Igazságosság mindenkivel szemben
- Testvériség az élet minden területén
- Mértéktartás

És végül, de nem utolsó sorban:

- A hit
- A remény
- A szeretet

2019 Adventjén. Testvérbaráti üdvözlettel

Csuzi Péter, Érd Parkváros

Milyen messiás?

Keresztelő János – csakúgy, mint általában a népe – már nagyon várja a Messiást. Sőt, küldetésstudata van, tudja, hogy ő készíti elő a terepet a Messiás érkezéséhez. Figyeli a jeleket Jézus tetteiben, Jézus szavaiban is. És amikor már-már minden világos, minden összevág a próféciákkal, Jézus hirtelen mást tesz, mint amit a messiáskirálynak, a római megszállás alól felszabadító hadvezérnek tennie kellene. Most akkor Jézus a Messiás, vagy nem ő az? Nehéz eligazodni Jézus viselkedésén. Pedig rokonok voltak, gyermekkoruk óta ismerték egymást, és Jézus mégis annyira nem fér bele a hagyományok által kialakított keretekbe! János már nem bírja a bizonytalanságot. Úgy dönt, hogy tanítványain keresztül megkérdezi Jézust. Mondja el ő maga, hogy hova kell őt tenni, hogy valóban ő-e a Szabadító. „Te vagy az Eljövendő, vagy mást várjunk?”

Jézus szokás szerint nem egyszerű igennel vagy nemmel válaszol. Igyekszik magukat a kérdezőit is gondolkodásra készíteni. De az Írásokat jól ismerő tanítványok számára mégis egyértelmű utalásokat tesz messiási szerepére: „Vakok látnak, bénák járnak, leprások megtisztulnak, ...”

És ha már ott vannak a János-tanítványok, Jézus is tanúságot tesz Jánosról. Felhasználja a lehetőséget, hogy beszélhet róla az összegyűlt sokaságnak. Először kérdésekkel bombázza hallgatóit. Első hallásra talán banális kérdések ezek („Miért mentetek ki a pusztába? Szél ingatta nádszálát látni?...”), de nagyon jók arra, hogy felkeltsék az emberek érdeklődését, megnyissák őket az üzenet befogadására. És amikor már kellően felcsigázta az érdeklődést, elmondja, hogy Jánosnak milyen fontos szerepe van a Messiás érkezésében.

Persze Jézusnak kínosan vigyáznia kell a megnyilatkozásaikor. Egyrészt valóban ő a Szabadító, ő a Messiás, aki kivezeti az embert a reménytelenség, a szeretetlenség iszonytató rabságából. De nem az a messiás ő, akit a zsidók vártak. Ő nem fog a felkelők élére állni, nem fogja kardélre hányni a rómaiakat, nem fogja az országnak elhozni a világuralmat. Sokkal inkább a lényegre összpontosít, és Isten szeretetét hirdeti az ember félelmeire adott válaszként.

Bennem nagyobb-e a bizonyosság, mint Keresztelő Jánosban volt? Én kinek tartom Jézust? Vállalom-e az Isten által nekem készített szerepet? Akarok-e Jézus követe lenni, akarom-e előkészíteni az ő útját az emberekhez? Vajon Jézus kinek tart engem? Mit mond majd rólam, amikor az én tanítványaim mennek hozzám?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

Honnan van Jézus hatalma?

„Miféle hatalommal teszed ezeket?”

„Ki adta neked a hatalmat ehhez?”

Ebben a szentírási részben Jézust ismételten törbe akarják csalni a főpapok és a nép vénei. De Jézus átlát rajtuk és az álszent kérdéseikre kérdéssel válaszol. Hányszor kerülünk mi is hasonló helyzetbe, amikor nem hívő emberek nekünk szegeznek a kérdést, ha valami baj történik velünk, vagy szereteteinkkel. „Hol van most a Te Istened, miért nem segít, miért engedi ezt meg? Nehéz ilyenkor mit mondani, nehéz jól válaszolni. Az ember racionálisan gondolkodik, a felfoghatatlan eseményeket próbálja megmagyarázni. és ha nem tudja, akkor ennyit mond: Csoda történt. Igen, az a csoda, hogy létezik a Jóisten és feltétlen bizalommal és hittel tudunk hozzá fordulni kéréseinkkel és hiszünk a gondviselésében. Ezért én is csak visszakérdezéssel tudnék válaszolni:

Hiszel a csodában, az Isten gondviselésében?

Habos Gabi, Érd

Jézus családfája

Mikor először elolvastam, nem értettem, miért választotta az egyház ezt a szentírási részt evangéliumnak, hiszen ez csak egy felsorolás.

Gromon Bandi elemzéséből aztán megtudtam, hogy ez egy jól megszerkesztett családfa. „A nemzedékek összege tehát: Ábrahám-tól Dávidig tizennégy nemzedék, Dávidtól a babiloni áttelepítésig tizennégy nemzedék, és a babiloni áttelepítéstől Krisztusig tizennégy nemzedék.” Máté a zsidóknak írta az evangéliumát, ezért volt szüksége arra, hogy igazolja, Jézus valóban Ábrahám és Dávid családjából származik.

A kor emberének szüksége volt erre az igazolásra, számunkra nincs jelentősége Jézus fizikai családfájának ahhoz, hogy kezünkbe vegyük az Evangéliumot.

Ma is divat a családfakutatás, de ez remélem csak kíváncsiság, nem öngazolás. Mennyei Atyánk számára sem az a fontos, hogy honnan jöttünk, hanem hogy mivé leszünk.

Nem vagyunk tökéletesek: Egy új gyerek az osztályban, egy új munkatárs..., aki kicsit más, mint mi. Az első kimondott vagy kimondatlan kérdés: „Hát te ki vagy?” Ez általában csak érdeklődés, de néha vegyül bele egy kis előítélet is. Jézus a szeretetet hirdette nekünk. Ez a karácsony előtti egy hét elég, hogy megvizsgáljuk a gondolkodásunkat és csökkentsük az előítéleteinket egymással, és a körülöttünk élőkkel szemben is.

B. Betti, Érd

„⁶Feljűk fordítom tekintetem, hogy jűt tegyek velűk, és visszahozom őket ebbe az országba. Mert **fűlépíteni akarom őket, nem lerombolni**; elűttetni őket, nem kigyomlálni.”

Az „ember” építeni is tud, de igazából a rombolás a fű terűlete.

Itt nemcsak a háborűkra gondolok.

A környezet lerombolása a reműlt egyűni (vagy közvetlen közösségi) haszon érdekében, nem tűrűdve azzal, hogy a tűbbiekkel mi lesz....

Sokan úgy tekintenek Amerikára, mint a lehetűsűgek hazájára, de ez talán az emberisűg jűvűjének legtűbbet ártó ország. A pénz hajhászása, a mindenkin áttiprás, a másokat is erre ösztűnzés közvetlenül és közvetve mindenkinek árt.

Sajnos itt is eluralkodott a „kapitalista szeműlet”. A verseny a haszonért, az elűbbre jutásért, a mások hátán valű feljűbb kapaszkodás.

Sokan egy nagy szeműttelepnek gondolják a környezetűket és mindent eldobálnak: Sűrűs dobozt, csoki papűrt, cigarettacsikket és minden mást, amit fűlűslegesnek tartanak.

Isten nem ilyenek teremtette az embert. A „nevelűs” és a látott rossz példák tették ilyenű. A lelkűnk lerombolása most is tart. Árad a mediából, a kűlűnbűzű filmekbűl, TV műsorokbűl. De ugyanez a tendencia az internet világában is.

Mi lenne a mi feladatunk? A birtokolni akarás (Milyen rűgűta vágűtam erre a és most vűgre) helyett az egymással megosztás, a műrtűktartás, a felűpíteni és nem rombolni akarás. Isten szeretetűnek tovűbbadása, a környezetűnkben levűk napjának szebbű tűtele. Csak ehhez sokszor tűl kell lépni önmagunkon. Legűzűni a saját rossz hangulatunkat, testi, vagy lelki fájdalunkat. Egyedűl ez nagyon nehéz.... de Istennel a lehetűtlen is lehetsűges. Mennyei Atyánk, segíts, hogy ez az adventi készülűdés hozzűsegűtsen ahhoz, hogy a Te szereteted szelleműben tudjak élni! Ámen!

Horvath Péter, Érd

Az Angyal megjelenik Zakariásnak, és megjövendőli fia (Keresztelő János) születését

Zakariás és Erzsébet igazak voltak Isten előtt, feddhetetlenül éltek (...) de nem volt gyermekük.

Annyira emberi és közeli ez a történet: mi is mindannyian jóra törekvő, élő lelkiismerettel élő emberek vagyunk, jó értelemben vett „beállt” étellel, rendszeres jótettekkel, sok minden már jól működik a hétköznapijainkban.

Kérünk is a Jóistentől mindenféle dolgot, természetesen csakis „jó” dolgokat.

Jön egy váratlan élethelyzet, és vagy bepánikolunk-leblokkolunk, vagy hebrencsmódra reagálunk, vagy mindenféle értetlenkedő kérdést teszünk fel (miért kaptam ezt, mit tettem rosszul, hogy ezt érdemeltem, ne adj Isten: ki a hibás..., képes leszek ezt kibírni, végigcsinálni? ... stb.)

Sokszor csak mellényúlások, rossz reakciók után, s nehezen találjuk el, mit kell tennünk ebben az új helyzetben. Mert nem mindenre van magyarázat és megoldás. Van, amin nem tudunk változtatni, de akkor is végig kell csinálni, mert nem tudjuk átadni, azt mi kaptuk, a mi dolgunk, bele kell bújni, magunkra kell venni. A helytállás nem kicsiny dolog, igazi emberhez méltó feladat. A feszültségeimért nem mást bántani, a feladathoz még nem felnőtt embernek elnézni, megbocsájtani, csak a magam jobbá levésére figyelni. Időt s energiát szánni az elmélyülésre, a dolgok ima és csend általi megértésére.

Vagy régóta szeretnénk valamit, s egyszer csak megkapjuk, de nem ismerjük fel, hogy erre volt szükségünk, mert nem aképpen teljesült, ahogy elképzeltük. Az ajándékokat sokszor nehéz felismerni. Mert ingyen van. Mert csinnadratta nélkül érkezik. Mert szem és fül szükségeltetik hozzá. Mert lehet, hogy már régóta csendben ott volt körülöttünk, de csak most láttuk meg.

Tudatosan keressem mindazt, amiért hálás lehetek, amit „csak úgy” kaptam, amit megköszönhetek..

Dicsérjem a jót, jóra törekvőt, sugározzak, hogy a fény majd rám is visszahullhasson.

Magyar Ági, Székesfehérvár

Íme, a szűz méhében fogan, és fiút szül

Nagyon közel vagyunk már karácsonyhoz. Készülünk is rá tőlünk telhetően, tudva azt, hogy „Minden ünnep annyit ér amennyit készül rá az ember!” Azért nem ártana, ha kapnánk valami visszajelzést a Szeretet Istenétől: pl. „Gyerekek megdicsérlek benneteket a lelki-szellemi szorgoskodásotok miatt!” Megtanultuk a mindennapi életben és a közösségben, hogy a visszajelzésnek fontos szerepe van a fejlődésünk szempontjából. Lehetséges azonban, hogy kapunk, kaptunk visszajelzést: lelkiismeretünkön keresztül!!! Ha gondosan „karban tartjuk” szépen tudatja velünk, hogy az önbecsülésünknek van-e szilárd alapja vagy inog egy kicsit.

A külső jeleket többféleképpen lehet értelmezni. Voltak a zsidó nép körében olyanok, akik elfogadták, hogy a próféta szava az evangéliumi mondatok bizonyosága szerint megvalósult: „Íme, a szűz fogan, és fiút szül, s nevét Emmánelnek fogja hívni...” Persze, hogy Emmanuel, persze, hogy velünk az Isten, hiszen mi vagyunk választott nép! Azért voltak kételkedők is, akik a „szeretet projekt” kibontakozásakor még inkább kételkedtek és a számuk is jócskán megnőtt a választott nép berkeiben. Égi jel ide, égi jel oda, azt indítványozták a római hatalomgyakorló udvarában, hogy „Feszítsd meg!” Hát ennyit Gábiel angyal küldetéséről és a Szeretet istenének reményeiről...

Kedves olvasó! Nehogy félre értsd a leírt mondatokat és azt gondold, hogy aki ezeket írja az borúlátó a karácsonyi eseményt vagy a „szeretet projekt-et”, illetően. Ellenkezőleg! Tudomásul véve, hogy az emberek sokféleképpen értelmezhetnek egy „rendkívüli” eseményt, a lelkünkől kiolvashatjuk az idei karácsony örömteli üzenetét: Alanyi joggal (feltétel nélkül) szeret bennünket a Szeretet Istene, és ha boldogan akarjuk végig járni az utunkat, nekünk is ezt kell tennünk. Szóljon-alakuljon az életünk a TE Igéd szerint!

Nótincs BK (lejegyezte: Miklovicz Laci)

Szerelmesem hangját hallom: jön már ugrálva a hegyeken

De kire vagy mire utal a Sion leánya elnevezés? Eredetileg Jeruzsálem legmagasabb és egyben Izrael legszentebb dombja volt, amely a várostól délkeletre állt. Az ókori név *erődítményt, várat* jelentett (talán »megközelíthetetlen hely«, vagy: »száraz, víznélküli magaslat«.) Ez a szó (fogalom) kb 150-szer fordul elő a Bibliában. Egyes prófétai írók Jeruzsálemet, majd egész Izraelt és népét ezzel a névvel illetik. Az Újszövetségben *Sion* jelentése az üdvösség jelképe és a megváltott ember lakóhelyét, a mennyországot jelképezi. Ennyi etimológiai erőfeszítés után megkérdezhetjük, hogy mit üzen Szofonias a Bokor közösség adventi elmélkedést olvasó testvéreinek! Talán csak azt, hogy ott a helyünk: mármint Sion hegyén! Azonban nem olyan egyszerű a helyzet. Nem arról van szó, hogy túrabakancsot és szerkót húzunk és elindulunk, a büféknél persze megállunk és iszunk valami frissítőt (mint a vízi túrákon egy jó hideg sört ☺). Sion hegyére a belépőjegy: az Istennek tetsző élet. Sion hegyére, paradox módon kerülő úton lehet a legbiztosabban feljutni. Ez a kerülőutat „felebarátnak” hívják. A felebarát az az embertársam, aki küzd az élet nehézségeivel, anyagi gondjai vannak, és valójában azt sem tudja, merre van az előre. Na, ezt a felebarátomat kell megtalálnom és felkarolnom és jó szavakkal, a gazdasági lehetőségeimmel, segítő kezemmel, viszonzást nem elváró szeretettel is támogatnom. Megtaláltad-e már ezt a felebarátodat? Szánsz-e rá elegendő célirányos időt? Az adventnek pár nap múlva vége és itt van a karácsony. Valami magyarázatot kell adnunk a betlehemi kisdednek, ha netán elkerültük a feladatunkat, a felebarátunkat. Ne kapkodjunk! Már nincs idő arra, hogy érdemi kapcsolatokat teremtsünk, de arra van idő, hogy a karácsonyfa alatt felizzítsuk a szívünket és

„Örül majd neked nagy örömmel, újjáéleszt szeretetével, örül majd neked ujjongó örömmel, mintha ünnepet ülne.”

Nőtincs BK (lejegyezte: Miklovicz Laci)

Hittel elköteleződni

A születés folyamatosan jelen van az életünkben. Megszületik bennünk egy-egy érzés, gondolat, ötlet, mosoly, készség valamire, döntés, sok minden. Van, amire emlékszünk, van, ami csak észrevétlenül átszövi a mindennapjainkat, és fel sem tűnik számunkra, hogy létrejött. De vannak olyan események, amelyek kiemelkedőek, emlékezetesek számunkra. Ilyen a gyermek születése is.

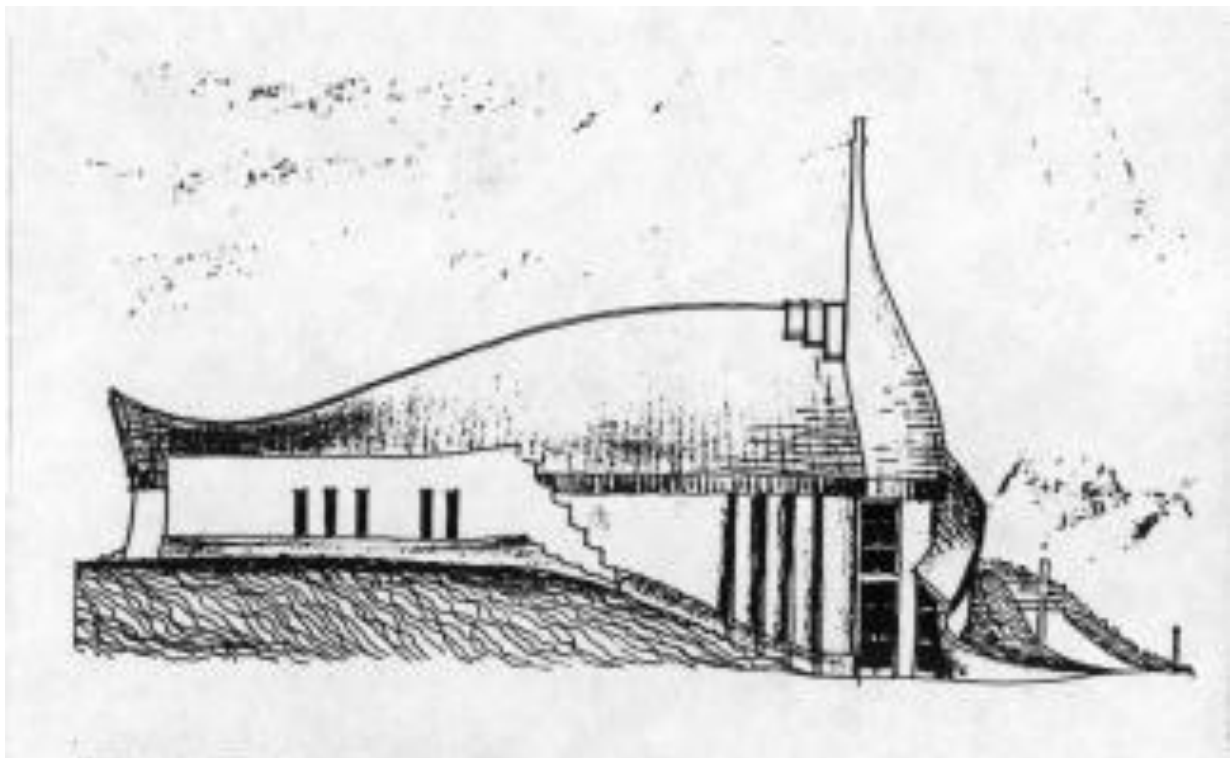
Mária és József életében is különös élmény volt, de nem abban az értelemben, ahogyan a mi életünkben. A történetet ismerjük. József vívódása, kétségbeesése, csalódottsága természetes, hiszen tudja, hogy a gyermek, akit Mária a méhében hordoz, nem tőle való. Ennek ellenére nem akarja rossz hírbe hozni, nyilván szereti őt.

Bizonytalanságát az álmában megjelenő Úr anyyala oldja fel. És ő elhiszi és elfogadja, amit hall, és annak megfelelően cselekszik.

Nagyszerű ember volt. Hinni akart Mária ártatlanságában, vállalta az apai szerepet, és kész volt elfogadni azt a gyermeket, aki világmegváltó feladatra hivatott.

Mi készek vagyunk-e ilyen hittel elköteleződni valami, valaki iránt? Tudunk-e számunkra felfoghatatlan dolgokban hinni? Kiben bízunk, ki ad nekünk erőt? Velünk van az Isten?

Csehné Pál Szilvia, Székesfehérvár

Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat

Kedves olvasó! Most nem menekülhetsz! Egy interaktív elmélkedés következik, amiben aktívan rész kell vened! Célja, hogy jobban megértsük és megszeressük Jézusunk által „megrajzolt Istenképet” (magát a szeretet Istenét és az Ő országának törvényszerűségeit).

Két idézetet kell alaposan megvizsgálnod és Mk evangéliumának bevezető mondatait!

-Mal3,1." *Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat ...*,"

-Iz40,3. „...*Egy hang kiált: „Készítsetek utat a pusztában az Úrnak, egyengessétek Istenünk ösvényét a sivatagon át...”*

-Mk 1.2-3. „... *Amint Izajás próféta megírta: Íme, elküldöm követemet színed előtt, hogy előkészítse utadat. A pusztában kiáltónak szava: Készítsétek az Úr útját, tegyétek egyenessé ösvényeit!...”*

És most lécci töltsd ki a hiányzó részeket (puskázni nem ér!):

A fenti idézetekből az következik, hogy a hagyományos szemlélettől eltérően keresztelő János nem, hanem az jövő útkészítőjének tartotta magát. ☺

Elérkezett a szülés időpontja. Legtöbbünk tud fogalmat alkotni erről az időpontról, annak izgalmáról, kimeneteléről. Az élet nagy eseményei közé tartozik, ha egy kicsit misztikus fogalmat akarunk használni azt is mondhatjuk, hogy az élet csodáinak egyike. Könnyező szeretettel vesszük körül a pici gyermeket és nagy reményeket gondolunk bele az életébe, mint ahogyan János esetében is így tettek a rokonok: „Vajon mi lesz ebből a gyermekből?” „...Tüzoltó leszel s katona! Vadakat terelő juhász!...”? Bizony az: aki kioltja az indulatok gyilkos tüzét, megvív a gonoszságokkal és legyőzi azokat és megszelídíti a vadakat.

Jánosból is ilyen férfi lett (?) és reményeink szerint a felnövő gyermekeink önmagukat és másokat is a szelíd Jézus tanítása alapján akarnak formálni és persze azt is reméljük, hogy mi magunk sem maradunk le (nagyon) a feltételt és személyválogatást nem ismerő ajándékozó szeretet országának alkotmányától. „Hiszen az Úr keze volt vele (és velünk is)!

Nőtincs BK (lejegyezte: Miklovicz Laci)

A te házad és királyságod örökre megmarad

– Már Dávid király idejében megjelenik az ígéret és megkezdődik a várakozás. Az ószövetségi részeket olvasva elfog a vágyakozás arra az érzésre, amit megéltem barátokkal – közösségben való zsolozsmázás, vagy kicsiny gyermekeimmel kialakított esti imaliturgia alatt. Nagyon régen volt részem ilyen „flow” élményben. A gyerekek felnőttek, én öregszem, kérgesedek, rövidülnek az imáim, elmarad belőle a rajongó vágyakozás, hála. Mekkora csodára van szükségem, hogy együtt tudjak örvendve imádkozni Zakariással? Minden Advent megadja erre a lehetőséget! Minden nap csoda. Az, hogy felébredek, az, hogy beszélek, hangot tudok adni, hogy együtt tudom mondani Zakariással; „Áldott az Úr!” Örvendjek a nap minden apró csodájának úgy, hogy legyen bennem megbánás bűneimért, de elhiggyem azt is, hogy Isten mindent megbocsájtó szeretettel vesz körül, s mind az Úr előtt járó János, mind az Úr Jézus Krisztus világban való megjelenése üdvösségemet szolgálja. A várakozás napjai ezt kell, hogy erősítsék bennem. „Engedj, s ami a te szívedben van, vidd véghez, mert az Úr veled van.” (2Sám)

Kis Imre, Tokaj

AZON AZ ÉJSZAKÁN

*Kérdés szállt a véres föld felett
Az embert mentő Isten kérdezett
Egy tiszta lélek azt mondta: igen
És testté lőn az Örök Végtelen*

*A betlehemi csendes éjszakán
Barlang istálló korhadt jászolán
A földre szállt és fellobban a Fény
Egy csöppnyi gyermek két szelíd szemén*

*Úgy látták a bölcses pásztorok
Hogy védtelen és kiszolgáltatott
Aki nézte, nem sejtette ő:
Előtte a teremtő Erő*

*A sötétség nem más mint hiány
És úr lesz a Fény minden éjszakán
Megölhetik Koponyák Hegyén
Él s erősebb harmadnap a Fény*

*Ők csak nézték a két kis szemet
Mely némán is hívott, kérdezett:
"Harcok, gondok, küszködések éjén
Ott, legbelül emberszíved mélyén,*

*Hol a jóság csirái még élnek
Akad-e zug Isten Gyermekének?"
Adj egy zugot, csak egy tiszta pontot
Hallgass arra, mit belülről mondok*

*S veled viszek minden gondot, terhet
S országomnak megőrzöm a lelked
Világomnál meglátod az embert
Aki testvér, aki gondoddal terhelt*

*Szeretettel két karod kitárod
S átöleljük együtt a Világot."
Ők csak álltak, néztek, egyre néztek
Körülöttük szállt az angyal-ének
S míg szakadoztak évezredes fátylak
Az Isten üzent békét a világnak.*

GYOMBOLAI MÁRTON